

Chương 8

Jess phải mất cả đêm hôm ấy và gần như toàn bộ ngày tiếp theo mới nhớ ra được vụ án với chiếc xe Buick. Chiếc Buick hai ả Sói đã lái ra khỏi viện bảo tàng ngay hôm qua. Lúc mới nhìn thấy cô đã thấy lạ, giờ thì Jess hiểu vì sao rồi. Những buổi chia sẻ tâm tình dài đằng đẵng khi cô mới gặp May, lúc ấy vẫn còn rất mít ướt và suốt ngày sùi sụt khi nhắc đến chiếc Buick của gã bạn trai và những lần “ân ái” ở băng ghế sau của chiếc xe này. Có khi nào gã đàn ông ấy vẫn còn dùng chiếc xe này không? Và nếu như nó là của anh, vậy hai ả Sói kia là ai? Họ làm Jess lo lắng nhưng không làm cô e sợ. Sau khi sống giữa Bầy sói nhà Smith hơn hai năm thì thần kinh cô đã vững như thép rồi.

Chỉ là, cô đang phân vân không biết có nên kể chuyện này cho cả Bầy nghe hay không. Cô rảnh được vài phút, và tóm vội lấy Phil, nhưng cả hai nhanh chóng lao vào một cuộc tranh cãi kịch liệt dù có cùng một suy nghĩ nhưng vẫn không thể thống nhất với nhau.

Rủi thay, Jess và Phil lại không biết rằng Sabina đang đứng trước cửa cho đến khi cô sửa lại. Và tiếng sửa của cô thì lại vô cùng khó chịu và chói tai nữa chứ.

Jess và Phil co rúm lại, họ biết rằng mình đã bị Sabina bắt quả tang tại trận.

Sabina quan sát họ kĩ càng, cô sắc sảo mà truy vấn họ. “Hai người đang bàn bạc chuyện gì mà nóng nảy thế?”

Jess đối diện với bạn mình và trả lời, “Mối quan hệ gay gắt của bọn tớ?” Nếu như giọng cô không cao lên và đây không phải là một câu hỏi thì có lẽ Sabina cũng sẽ tin rồi.

“Mối quan hệ gay gắt của cậu?”

“Ừ, của tớ và Phil. Đã nhiều năm rồi. Kịch liệt và dữ dội. Đúng không, Phil?”

Phil giương đôi mắt trống rỗng nhìn vợ mình và khi bị Jess thúc vào ngực nhắc nhở thì anh chàng mới bật ra một câu trả lời. “Ồ. Đúng. Kịch liệt và dữ dội.”

Sabina khoanh tay trước ngực. “Hai cậu thật vô dụng. Mày nói dối tồi nhất tớ từng thấy. Giờ thì hãy nói sự thật ra mau.” Khi cả hai nghi phạm còn đang giữ im lặng, cô tung ra đòn cuối cùng, “Nói ngay. Nếu không tớ sẽ biến hình và tề bậy đây.”

Một cô Chó hoang đột ngột giơ chân sau lên và... - đây không còn là một lời đe dọa vớ vẩn nữa rồi.

Jess giơ tay đầu hàng. “Được rồi! Được rồi” Thôi thì đành phải đổi mặt vậy. “Gọi những người khác vào đây và giải quyết chuyện này mau thôi.”

“Cậu cần phải kể cho dì ấy nghe.”

“Chờ một chút không được sao? Cho đến khi cô ấy về đến nhà?”

Kristan đảo tròn mắt. “Hết nói với cậu luôn! Cậu nghĩ tớ đang lòi tên ngu ngốc nhà cậu và phòng hơi ga của bọn phát-xít Đức sao.” Và cô đang lòi Johnny đi xềnh xệch bởi vì cậu ta cứ dậm chân tại chỗ không chịu cử động.

Cô kéo Johnny vào tòa nhà, cười với người phụ nữ đang ngồi phía sau quầy lễ tân. “Chào chị, Paula. Bố mẹ em và Jess đang ở trên lầu ọ?”

“Đúng rồi nhóc con. Mau lên đi nào.”

“Cảm ơn chị.” Tên đàn độn kia bắt đầu chậm chậm lại, nhưng Kristan dùng hết sức bình sinh và đẩy người đến trước cửa thang máy. “Tớ thề luôn đấy! Cậu quá quan trọng hóa vấn đề này rồi.”

Cô liếc nhìn người đàn ông đang đợi thang máy, tay vẫn nắm chặt lấy cánh tay Johnny. Mùi hương của chú ta rất giống Johnny và nhìn hình thể thì cô có thể đoán họ cùng một giống loài. Và, lạ Chúa, chú ấy dễ thương quá!

Cánh cửa mở ra và chú Sói bước vào trong. Cô đi vào cùng, tay còn bận lôi kéo Johnny bước theo. Chú Sói ấn vào tầng trên cùng và cửa thang máy đóng lại.

“Chú đến đây để gặp ai vậy?” cô hỏi, dù đã biết rằng chỉ những người Bầy cô muốn gặp mới được phép đi lên tầng này.

“Jessie Ann.”

Cô khịt mũi và nhận được một cái nhướn mày vì hành động này. “Bọn cháu đều gọi dì ấy là Jess,” cô giải thích.

“Chú đã biết cô ấy từ rất lâu rồi, khi đó cô ấy tên là Jessie Ann.”

“Cháu là Kristan. Và đây là Johnny.”

“Rất vui được gặp các cháu. Chú là Bobby Ray Smith, nhưng các cháu có thể gọi chú là Smitty.”

Cô cười nhẹ. “Chú giống hệt mẹ cháu luôn. Cái chất giọng ấy.”

“Thì ra cháu là con gái của May và Danny à?”

À, cô thích rồi đấy, chú không vì cô là người châu Á mà tự động quy chụp cô là con của Maylin. “Vâng.”

Kristan ngược lên nhìn Johnny, khá bất ngờ vì anh chàng vẫn còn im thin thít. Nhưng cô không nghĩ rằng mình sẽ bắt gặp cậu ta liếc nhìn gã sói - một gã sói to lớn hơn cậu nhiều - như thể cậu với chú ta là kẻ tám lạng người nửa cân ấy. Tuyệt thật. Giờ thì testosterone của cậu ta bắt đầu tăng mạnh hả?

Smitty đáp trả ánh nhìn của Johnny, mặc dù chú ta vẫn đang nhàn nhã đưa người vào tường thang máy, nhưng ánh mắt mãnh liệt đó lại chẳng có ý gì nhàn nhã cả. “Có vấn đề gì sao, thằng quý?”

Một tiếng gù trầm thấp vang lên, nhưng bao hàm bên trong là tất cả ý chí sục sôi mà Johnny đang có. Kristan giật mình vì hành động này của cậu bạn, cô vội bước vào giữa hai người, tay đặt lên ngực của Johnny.

“Thế,” cô nói một cách gấp gáp, “lúc ấy Jess trông như thế nào ạ? Lúc nào cũng dí mũi vào sách? Cháu dám cá đi ấy như vậy từ nhỏ rồi. Đi ấy có cả đống sách ấy. Cho cháu cả núi vàng cháu cũng không thềm động vào đâu. Chán, chán, chán. Nhưng cháu lại thích...”

“Chúa ạ,” Johnny cắt ngang, “cậu thôi làm nhảm đi.”

Cô biết ngay chiêu này sẽ thành công mà. Johnny ghét nghe cô càu nhàu lắm. Nhưng quan trọng nhất là, giờ cô không có tâm trạng để giải quyết tranh chấp giữa hai người này nên cách tốt nhất là đập tắt nó ngay đi thôi.

Cô tự hỏi trong giây lát liệu đây có phải là do ảnh hưởng của ADN không. Mẹ cô cũng có khả năng giống hệt cô vậy.

Smitty bước ra khỏi thang máy, cổ nén khoe miệng đang vênh lên. Nếu anh mà cười, có khi thằng nhóc ấy sẽ điên lên mất. Smitty không hề tức giận. Anh đâu có lí do gì để giận chứ. Lúc anh bằng tuổi chúng, anh cũng thách thức những gã sói trưởng thành đấy thôi. Một thông lệ rồi. Và theo sau thông lệ chính là khoảnh khắc những gã sói trưởng thành nện cho anh một trận ra hồn. Tất nhiên, với một thằng nhãi sống chung với Bầy chó thì có lẽ đây là lần đầu tiên cậu ta có tham vọng tấn công một tên đàn ông cậu ta không quen biết. Rất rõ ràng đây cũng là lần đầu tiên Kristan bé nhỏ chứng kiến cảnh tượng này.

Cả ba cùng nhau bước vào văn phòng.

Những chiếc bàn được xếp thành hai hàng đối diện với nhau chạy dài đến giữa phòng. Một văn phòng nhỏ xíu nằm khuất ở góc phòng. Mặc dù văn phòng này có một cánh cửa, nhưng bạn vẫn không thể gọi nó là văn phòng cá nhân

được vì tất cả mọi thứ đều được làm từ kính. Cánh cửa, cửa sổ nhìn vào... đều là kính.

Đồ chơi rải đầy trên sàn. Anh có thể thấy vài trò chơi vẫn còn đang được bật ở các máy vi tính và màn hình TV đang kết nối với những loại console¹ hiện đại nhất. Những tấm áp phích của loạt tác phẩm Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao, Chúa Tể Những Chiếc Nhẫn, Cuộc Chạy Trốn Của Logan², Chiếc Rương Thánh Tích - tất cả những bộ phim dành cho dân mọt sách - được trang trí trên tường. Họ còn có cả những bức tượng từ Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao, Xe-na: Công Chúa Chiên Bình³, và Cuộc Du Hành Giữa Các Vì Sao.

Vậy mà Smitty lại từng cho rằng Mace đã vung tay quá trán khi mua những bức tranh chì đen vẽ cảnh bãi biển để trang trí cho quầy lễ tân của bọn họ. Anh sẽ không bao giờ biết được những người này hoàn thành mọi việc như thế nào.

“Lạ thật đấy,” Kristan nhỏ giọng nói. “mọi người đâu rồi nhỉ?”

Đúng là lạ thật, chưa đến sáu giờ, nhưng nơi đây lại không một bóng người.

Smitty không loại trừ khả năng Jessie muốn trốn anh, nhưng không đời nào cô ấy lại kéo theo cả Bầy cùng bỏ trốn. Tất nhiên, anh cũng đã biết rằng Bầy Chó hoang vô cùng thân thiết với nhau.

Anh ngửi ngửi bầu không khí và đi về phía sau của văn phòng, hai nhóc cún con lẻo đẻo sau lưng anh. Cánh cửa sau dẫn ra một hành lang dài vẫn còn đang được thi công. Mùi của Jessie lẫn vẩn phía dưới hành lang này, qua cả nhà tắm và nhà kho, cho đến khi anh lại đụng phải một cánh cửa nữa. Smitty đi vào và vượt qua thêm mười cái cầu thang nữa.

Cuối cùng cũng đến được cánh cửa dẫn ra ngoài. Lối thoát hiểm, anh đoán là vậy. Anh nghe được giọng nói đờ đờ của bọn họ vụt tắt khi họ cảm nhận được có người ở bên kia cánh cửa.

Smitty vẫn đi băng băng vào và anh nghe thấy tiếng thì thầm từ phía bên kia - và tiếng hít mũi. Smitty cười với lũ cún và lớn giọng hỏi, “Các bồ đang làm gì đó?”

Phản ứng đầu tiên anh nhận được là tiếng thét đầy kinh ngạc. Tất cả bọn họ, cả nam lẫn nữ, đều hét lên như những cô nữ sinh yếu ớt. Rồi họ bắt đầu lăn quay ra cười và không hề có dấu hiệu ngừng lại. Cuối cùng, Smitty cũng mở cánh cửa ra và nhìn thấy cả bọn đang ngồi bệt trên sàn, cười nghiêng ngả theo một cách chỉ có loài chó mới làm được.

Ngổ tào. Đây là từ duy nhất anh có thể nghĩ ra vào lúc này. Một lũ ngổ tào.

“Thế,” anh lớn giọng nói với tất cả mọi người, nhưng đôi mắt vẫn vững vàng khóa lấy Jessie, “tôi có thể giúp gì cho các bạn không?”

Ghi chú:

1. Là những hệ máy cắm vào TV để chơi như Xbox, Playstation và Wii...
2. Tạm dịch từ Logan's Run.
3. Tạm dịch từ Xena: Warrior Princess.
4. Tạm dịch từ Star Trek.